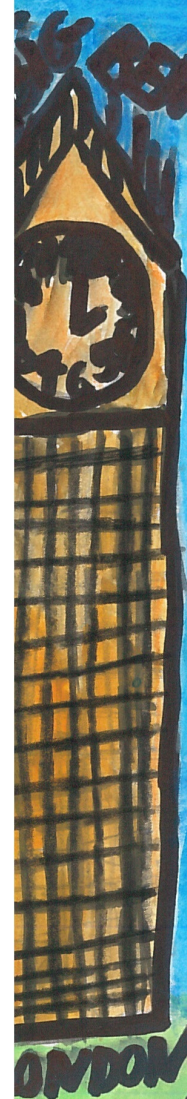

AU-PAIR BOLA ŠUPER

au-pair working do sveta

BERGEN

ANGLICKO, NÓRSKO, RAKÚŠKO

VIERA STRAŇÁKOVÁ

Sasa Viera Straňáková

Au-pair bola super

Z dediny do sveta

2014

Autorské práva

E-knihu Au pair bola super napísala © Sasa Viera Straňáková, MMXIV;
Obálka: © Sasa Viera Straňáková, MMXIV,
Vydavateľ elektronickej knihy: © [Elist](#).

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-972330-6-8

Venovanie

Knižočku venujem všetkým dievčatám a chlapcom, ktorí rozmýšľajú vycestovať do sveta ako au pair.

Mala som veľké šťastie, že som na svojich cestách stretala veľa dobrých ľudí, ktorí mi dôverovali a pomáhali mi. Prajem všetkým, aby nabrali odvahu a išli. Len pobyt v cudzine - bez rodiny a známych - ukáže, ako ste si málo vážili to, čo máte doma. A toto poznanie sa nedá vyvážiť ani zlatom, lebo zmení cestu, ktorou ste išli na lepšiu.

Získate skúsenosti, a pritom sa naučíte cudziu reč, ktorú by ste si veľmi ťažko zdokonalili doma v jazykových kurzoch.

Aj keď nebudú z vás milionári, stojí to za to.

Tak veľa šťastia...

Potom ju venujem tým, čo radi cestujú prstom po mape. Spoznáte krajiny, národnosti, a nemusíte ani *zadok* z kresla zodvihnúť. Pekné čítanie...

Pod'akovanie

Ďakujem

- mojim rodičom, ktorí ma vždy trpezlivo odprevádzali na stanicu.
- mojej babke Kristínke, ktorá mi počas celých šiestich rokov posielala každý týždeň list, aby mi v tej cudzine bolo lepšie.
- mojej rodine, ktorá ma doma vždy s radosťou vítala.
- nakoniec ďakujem rodinám a kamarátkam v zahraničí, ktoré mi do života veľa darovali a dali.

A ďakujem Pánu Bohu, že ma na cestách sprevádzal a nič sa mi nestalo.

Niečo na úvod

Bola som v maturitnom ročníku, usilovne sme preberali maturitné otázky a učili sa. V hlave som mala len vzorce, Hviezdoslava a ekonómiu. Ani som si nevedela predstaviť, ako budem maturovať. Samé hrôzostrašné scenáre od vybratia zlej otázky až po kompletne zabudnutie všetkého. Ani som neuvažovala, čo bude po maturite.

Boli sme čerstvo po stužkovej a užívali si študentský život. Bezstarostne sme len tak žili, ako to býva, keď nás ma kto živiť a všetko platiť.

Popri usilovnom vypracovávaní otázok sme mali čas aj na kino, pizzu a zábavu.

Jeden deň doniesla spolužiačka katalóg au pair agentúry. Cestovať ma nijako nelákalo, s angličtinou som bola na tom biedne. A aj tak som chcela popri štúdiu venovať energiu novému vzťahu. Skôr som sa chcela po štúdiu vydávať a mať deti. Ako mi všetci na okolí tvrdili, že som na to stvorená.

Katalógu som nevenovala žiadnu pozornosť. Až raz večer, keď som rozmýšľala, čo bude po maturite, mi moje podvedomie napovedalo. Zavolaj na číslo z katalógu a objednaj si ho.

A bolo vykonané..

Nádejnému nápadníkovi som oznámila, že nemám záujem, že idem do Anglicka. Už by ma nebol nikto prehovoril, aby som svoje rozhodnutie zmenila.

A dobre som urobila. Na vydaj je vždy času dost, to stihnem aj o 10 rokov, netreba vždy za každú cenu otehotnieť, a tým premeškať šancu si vyskúšať život v cudzine, osamostatniť sa a získať rozhľad, ako to vo svete chodí.

Ďakujem osudu, že mi v pravú chvíľu dobre poradil.

A možno to začalo oveľa skôr

Rok 1986, Poľana a Myjavské kopanice

Všetko sa to začalo v jeden krásny veľkonočný, nedeľný deň na Poľane. Poľana sa nachádza na Myjavských kopaniciach. Je to malebný zhluk domčekov na kopci, ktorý obkolesujú krásne hory. Tieto hory sú pohraničným pásmom medzi Slovenskom a Českom. A práve tam, 1 kilometer od Poľany, dolu strmým kopcom smerom na Moravu, sa nachádza malý, starý kameňolom. My ho všetci domáci voláme *kamenica*. Na Poľane sa narodil môj otec, chodíme tam často navštevovať babku a rodinu. Tam sa ľudia nevolajú podľa priezvisk, ale podľa toho, kde bývajú - ako horný, predný a dolný. A títo všetci, tak pred 50 rokmi, keď môj otec a jeho súrodenci a všetky deti od susedov boli rovnako starí, ale aj starší o pár rokov, oni sa rozhodli, že budú do tejto *kamenice*, ktorú si upravili na ihrisko, chodiť hrať *fucik* a iné detské hry. Neskôr, keď boli starší, spravili si tam ohnisko, vyrobili lavice zo stromov a pníkov. Vyčistili studničku neďaleko a chodili tam raz za čas opekávať a zabaviť sa a - hlavne - zahrať si futbal. Bola ich veľká partia a ak to niekto náhodou prehnal s alkoholom, tak sa len prehodil do trávy a vyspal sa z toho, musel. Lebo do *kamenice* sa dalo dostať len peši, a terén naspäť do strmého kopca sa ne jeden raz premenil na komédiu, keď sa niekto šmykol alebo mu utiekla lopta... kotúlali sa až dole. Všetci odchádzajúci museli byť v skvelej forme. A keď nie, prišla erzepéčka sanitka, dovezli fúrik, dvaja ťahali a ostatní tlačili, ale to sa stávalo málokedy. Tam išlo skôr o zábavu a šport.

Táto tradícia sa udržiavala až do čias, keď ja a moji bratia, bratranci a sesternice sme boli deťmi. Chodievalo sa len raz do roka - na Veľkonočnú nedeľu. To si vždy celá rodina aj susedia našli čas, aby sme sa mohli zabaviť a byť spolu.

Aj na Svätého Ducha sme, celá rodina, chodili na Moravské lúky na konvalinky.

Boli to krásne časy...

V jednu takúto nedeľu, keď som mala 4 roky, sme sa všetci zišli na otočke. Otočka je na vrchu Poľany, kde je konečná zastávka autobusu. Tam sa otočí a ide naspäť, tak preto otočka.

Stoja tam aj garáže miestnych obyvateľov, hlavne v zimnom období, keď sú záveje až nad hlavu, tam parkujú, aby sa mohli dostať do práce. Medzi týmito garážami sú tri cesty, ktoré vedú do lesa.

Tá napravo, to je smer na Moravu.

Tá v strede ide do Liešča, kde bývala vlaková zastávka a Poľanci tam chodili na vlak, keď chodili za prácou na Moravu.

Tá naľavo, tá bola smer naša *kamenica*.

Celá rodina sme sa vybrali po tejto cestičke smer *kamenica*. My ako deti sme sa na všeličo vypytovali, čo sme po ceste videli. Hneď na začiatku sme si všimli dva slimáky na pníku. Po strmom brehu sme zišli dolu do *kamenice*. Išla som s tatinom vyčistiť studničku a nabráť vody do fliaš. Rozložil sa oheň, ženy vybaľovali špekáčiky a slaninu. Na druhom ohníku sa postavila trojnožka na guláš. A deti sa začali stavať do radu pred futbalové brány a strieľali na brankára. Pre mňa bola tá brána obrovská, ja som sa ako taký malý cvrčok začala nudiť, a keď niekto vyhlásil, že musí ísť babke niečo zobrať, hneď som sa rozhodla, že pôjdem aj ja.

U babky mi bolo ale tiež dlho, akosi sa tam dlho *vykecávali* a ja som im oznámila, že už pomalinky pôjdem naspäť. Tak som išla pomalinky a myslela som si, že ma dobehnú. Lenže oni nie a nie ísť, chvíľu som aj na autobusovej zastávke čakala, ale nič. Mala som oblečené oranžové šatky, nohavičky a biele sandálky. Myslím si - no čo, pôjdem dole sama. Ale ktorou cestou sa vybrať?

Prédťým som si nevšimla, ktorou sme išli, pamätala som si len tie dva slimáky. Samozrejme som si namiesto naľavo vybrala cestu v strede, nájdem tie dva slimáky a budem vedieť, že je to tá pravá. To som ešte netušila, že namiesto do *kamenice* sa dostanem do hlbokého lesa.

Medzitým moji opatrovníci prišli do *kamenice* a, *samo*, že bezo mňa. Mama sa len opýtala: „Kde máš Vieru?“

Odpoveď: „A ona tu nie je?“

V tej chvíli 30 ľudí, čo sa zabávalo a hralo futbal, vedelo, že je zle... Pre moju mamu nastal asi začiatok hororového filmu.

Ja som sa medzitým, ako som postupovala ďalej, uistovala, že *už tam budem, už tam budem* a tuším - už počujem výkriky futbalistov. Ale nikde nič.

V kamenici sa 30 ľudí rozbehlo, každý iným smerom, a začalo sa hľadanie. Krstný letel po motorku a lietal po horách ako šialený.

Ja som medzitým zliezla z cesty a predierala som sa medzi malinčím a haluzami. Nohy som mala celé dodriapané do krvi a neviem, ako som mohla prísť o šaty. To už si nepamätám. Bola som celá holá a bezradná, len som plakala a plakala, vykrikovala som na mamu. Bola som špinavá, stále som padala.

Všetci sa snažili ma nájsť, lebo už bolo poobede a v horách sa rýchlejšie stmieva. Čo potom? Naši boli rozhodnutí volať políciu, vtedy neboli mobily ako teraz.

Ja už som bola vyčerpaná, ale zrazu som v diaľke zbadala auto s otvorenými dverami a s hudbou nahlas. Bol tam nejaký zamilovaný párik na rande. Nevedela som, či sú dobrí alebo zlí, bolo mi to jedno, hlas som mala taký slabý, bála som sa, že ma nebudú počuť, ale zrazu ma žena zbadala, určite to nečakala - v horách malé, holé dievčatko, ani som poriadne - ako štvorročná - nevedela meno a adresu vysloviť. Zamávala mi, ale predo mnou bol potok a ja som sa bála prejsť na druhú stranu, a keď som sa o to pokúsila, tak mi jeden sandálik padol do vody. Plakala som, tak žena prešla za mnou, odniesla ma do auta a prikryla dekou. Už dve hodiny som bola stratená. Moji záchranci sa radili, čo so mnou, ja som ich nepočúvala, bola som ospalá. A ako tam tak sedím, zrazu vzadu z lesa prichádzali dve postavy, spoznala som ich a vykrikla som od radosti. Odniesli ma k ohňu, možno to bolo blízko, ale pre moje malé nohy nie. Ďalej si už nepamätám, posadili ma pred oheň a že nech už konečne ticho sedím. Celú cestu domov hovorili, ako dostanem, že som sa stratila. Brat sa mi smial, že dostanem, a aj som sa bála. Doma ma okúpali, namastili škrabance a dali spať. A ja som bola šťastná, že som doma a že som nedostala...

Potom mi to ešte desať rokov pripomínali a už asi všetci zabudli, len ja nie. A možno to bol začiatok mojich túlavých topánok, vtedy mali rodičia už vytušiť, že nikde, kde je nuda, dlho nevydržím. To bolo to semienko začiatku môjho cestovania.

Babkin domček na kopaniciach

Ja som to tak chcela

Prišiel mi katalóg. Veľmi som sa tešila a pozorne som si každú stránku prečítala. Škoda, že som nevedela dobre anglicky, mohla som ísť aj niekam inam ako do Anglicka.

Po maturite bola moja prvá cesta na pracovný úrad, vtedy bola veľká nezamestnanosť a prácu na Slovensku si nájsť by bol zázrak. Na úradoch boli dlhé rady aj na 5 hodín stáť. Bola som rada, že som mala už plán odcestovať. Vyplnila som si prihlášku aj tlačivo, akú rodinu si predstavujem. Musela som napísať sprievodný list o mne a poslať aj nejaké fotky s deťmi, ktoré som varovala doma. Banujem, že som si do prihlášky dala rozvedenú rodinu, vedela som, že mi to zmení život už pri tom krížiku, ktorý som tam začiarila. Peniaze na poplatok som vyplatila z poisťky, ktorú mi platili naši k *osemnástke*. Z nej som mohla uhradiť lístok na autobus, ale aj na iné veci ohľadne vybavovania. Všetko som odoslala a agentúra potvrdila telefonicky, že prihlášku prijali, vždy boli veľmi milí, mala som pocit, že čakajú len na môj telefón, aby mi mohli zodpovedať na všetky otázky. Čakacia doba na rodinu bola od jedného do troch mesiacov. Mne sa rodina ozvala v auguste, súhlasili so mnou, ale vybavovanie sa predĺžilo až do októbra. Dostala som pozývací list od rodiny a mohla som ísť do *Blavy* si vybavovať vízum. Vtedy sme museli, Česi dostávali vízum až v Cale pri vstupe do krajiny.

Zavolať som si krstného na sprievod do Bratislavy, lebo ju pozná, a autobusom sme pekne ráno o 5. nastúpili a dovezli sa na Nivy. Mali sme ísť pod Michalskú bránu, lenže akosi sme sa tam zle zamotali a nemohli sme to nájsť. Spýtali sme sa v novinovom stánku, tam vedia vždy všetko. Kým sme sa tam *dotrepali*, boli sme skoro dvadsiati. Stretli sme tam aj pár ľudí z autobusu do *Blavy*.

Tam to fungovalo tak, že ráno o 8. dali lístky napríklad tridsiatim ľuďom a tým, čo sa neušlo, tí mali smolu. Hneď vedľa bola agentúra, kde som si vyzdvihla informácie o rodine a slečna mi pomohla s vypisovaním formulárov. Trošku som sa zabavila s tým, a na hodinu, ktorú mi určili, som neprišla načas. O pol hodiny som sa oneskorila a oni sa tvárili, že je to neprípustné. (Daj debilovi silu, a hneď je z neho kráľ.) Tak sa tvárila tá pani, ktorá ma vo veľkej neochote vpustila, ale aj vo vnútri si ma nevšímala. Už som sa začínala báť, že ma pošle preč, a tak som len čakala. Keď išla volať ďalšieho, tak som sa prihlásila: „A ja kedy?“ A ona: „No bežte, ale nabudúce vás nepustím.“ Ja si v duchu myslím - *to sa neboj, nabudúce nikdy nebude*. Nikdy nehovor nikdy, do Anglicka som sa vrátila, ale už nebolo treba vízum. Predstúpila som pred vysokánskeho Angličana, ktorý za stenou znel ako neprístupný netvor, ale bol to *sympoš*. Moc sa ma nepýtal, bola tam aj prekladateľka, iba že či au pair a prečo? Odpovedala som, že kvôli naučeniu sa jazyka. A mala som odklepnuté. Au pairky nemali problémy s vízom, skôr študenti, alebo tí, čo používali Londýn ako transfer, a aj keď im nepasovala čo i len jednu minútku, posielali ich preč. Poobede o 4. som si mala prísť po pas. Krstný na mňa už netrpezlivo čakal, bol zvedavý, ako som dopadla. Povedal: „Ale vychádzajú odtiaľ riadne červení, čo vás tam fackujú?“ A ja: „No, robia im problémy.“

Keďže sme mali čas do štvrtej, išli sme na tržnicu a pochodiť po centre.

Ako osemnásťročná som si všetko vybavovala sama. Rodičia mi neverili, že niekedy pôjdem. Ale keď už som mala vízum a rodinu, už som musela ísť. Mysleli si, že aj keď pôjdem, do mesiaca budem doma, a toto ma podporovalo, aby som prestála aj tie najťažšie časy. Všetci by sa mi smiali až do konca života, keby som prišla skôr, ako som mala v pláne.

Od bračeka som si požičala šesťtisíc korún na vreckové, zbalila kapsy a na Myjave nastúpila na autobus do *Blavy* a vyrazila. Naši mi ešte teraz vyčítajú, že keď som odchádzala, tak som sa v autobuse smiala, kým oni vonku plakali. Mama hovorila, že ešte mesiac bude plakať, kým si zvykne upratovať celý dom sama. To bola tá príčina, prečo som odišla, osamostatniť sa. Práce nikde nebolo

a ja som bola stále doma a upratovala a upratovala. No predsa môžem aj inde upratať - za peniaze, a ešte sa naučím aj po anglicky. Ale popravde som mala rada deti, inak by som tam nemohla ísť.

Nikdy to nebudem ľutovať, že som sa zbalila a šla. V cudzine by som nikdy neostala, lebo milujem moju veľkú rodinku aj Slovensko. Každý mladý by mal vycestovať, aby si vážil, čo má doma, aj rodičov, aj rodinu. Hoci len to, že na Vianoce môžu zasadiť za rodinný stôl.

V *Blave* som prespala u jednej rodinnej známej a hneď som oľutovala, že som si nabalila také veľké kapsy, len bola s nimi oštara. V budúcom živote si zoberiem len rifle a dve tričká, tepláky, uterák a pyžamo, ostatné si kúpim na mieste. Ráno sme prišli na Nivy, a tam som nastúpila na transfer do Brna. Keď sme prichádzali do Brna, mala som také nutkanie tam ostať, však aj to bola cudzina. V Brne sme nastúpili na krásny dvojposchodový autobus. Prvýkrát v živote, a cesta sa mohla začať. Autobus bol plný au pair, a tak sme si hovorili o rodinách a kam kto ide. Češky sa báli, ako pochodia na hraniciach do UK, lebo ony mali dostať vízum až tam, my sme ho mali už v pase. Bolo to istejšie. Obávali sme sa, že budeme musieť aj celý autobus vykladať.

Prišli sme v noci a všetci boli vyplašení ako myši, keď sa mali postaviť pred 7 pohraničiarov. Agentúra ponúkala aj sprievodkyňu, ktorá nám pomáhala pri preklade do angličtiny. Dokonca jednu ženu nepustili, a tak musela čakať na autobus, keď sa bude vracat' naspäť. Ostatná kontrola prešla v poriadku a aj sme si poriadne vydýchli. Nalodili sme sa na trajekt, veľkú loď, ktorá nás previezla cez kanál *La Manche*. *Samo*, že som na všetko pozerala ako teliatko na nové vráta. Oči vypleštené, no čo čakáte od dievčaťa z dedinky? Tie vyvalené očiská som mala ešte tri mesiace, kým som si na všetko nové zvykla. Keď sme sa vylodili, sprievodkyňa ohlásila: „Vítam vás na Britských ostrovoch.“ Ja som sa sama pre seba usmiala a v duchu som si vydýchla - *vitaj, nový život*. Keď sme po viac ako hodine vchádzali do Londýna, všetci sme ešte driemali, aby sme nabrali sily na prepravenie sa do iných autobusov. Sprievodkyňa oznámila: „Vážení cestujúci, vstupujeme do Londýna.“ My všetci sme pozreli von z okna a prvé, čo sme videli, bolo, ako jeden pán otvoril dvere a vyhodil na zem odpadky. Všetci sme naraz zhíkli: „To čo?!" To tu teda bude vyzerat'. Neboli sme na to zvyknutí, všade boli rozhádzané odpadky. Prišli sme skoro ráno, ale potom sa celé ulice upratujú, aby ráno bolo všetko tip-top. Už nás len pár kilometrov delilo od *Victoria Station*, tak sme si všetci kontrolovali osobné doklady a tašky, aby sme si nič nezabudli. Na stanici sme viaceré mali prestupovať, a tak nás sprievodkyňa odprevadila k hlavnej tabuli odchodov autobusov a pomohla nám nájsť naše linky. Ja som mala ísť smerom *Milton Keynes*, kde ma mala vyzdvihnúť rodina. Keď autobus vyrazil zo stanice, konečne som si mohla pozrieť uprataný Londýn, smiešne taxíky a ešte smiešnejšie helmy na policajtoch. To, čo som videla, sa mi páčilo, bolo to iné - ako aj ostatné veci v Anglicku. Však je to iná krajina a my tam cestujeme, aby sme spoznali novú kultúru. Nie sme tam nato, aby sme im hovorili, že sú hlúpi, že majú inakšie veci.

Napríklad majú na umývadle dve točky, jednu na teplú, druhú na studenú vodu. To preto, že teplá bývala úžitková, a tak sa nesmela piť. Všetci sme sa na tom pohoršovali, že sa nevieme umyť. Majú iné zásuvky, na ktoré bolo treba prepájače, alebo autami jazdia vľavo. Majú jazdeckú políciu a aj pri nás boli policajné stajne. Keď bol niekto chorý na žalúdok, tak mu dávali sladké bublinkové nápoje namiesto čaju. Choré deti nechodia po doktoroch, všetko sa lieči *Calpolom*, sirupom pre deti. Nosia šál okolo krku a bosé nohy v šľapkách. Sledujú programy na varenie, a nakoniec zjedia nejakú *žbrndu* z konzervy. Deti nosia školské uniformy. Veľa rozdielných vecí ako máme my doma. Ale preto je to cestovanie zábava, spoznávanie iného.

Príchod do prvej anglickej rodiny

Moja nová domáca ma prišla vyzdvihnúť o 10 minút neskôr. Urobila na mňa dojem, ale keď otvorila dvere na aute, to som už nevedela, čo si mám myslieť. Na 20 centimetrov od zeme tam bol všade bordel, fľaše, vrecúška a všemožné veci. Nevedela som si o nej spraviť názor, to niečo značí o majiteľovi. Domček bol pekný, priam ma očaril, taký romantický bol. Malý, útulný so slamenou strechou. Neskôr som videla u susedov, ako takú strechu vyrábali, zo začiatku som si myslela, že v Anglicku nemajú škridlu. Moja domáca bola pôrodná sestra a chodila do práce len raz do týždňa. Bola vdova a nevedela som pochopiť, ako z toho môže živiť dve deti. Deti boli dve, celkom milé, ale aj poznačené smrťou otca, tak im to ich mama vynahradzovala tým, že im plnila všetky priania. Nevedela som moc ešte po anglicky rozprávať, len občas som sa s nimi pokúšala hrať nejakú hru. Bola som tam viac preto, lebo keď v noci išla domáca do služby, aby neboli samy doma. Ráno som ich mala vystrojiť a zaviesť do školy. Prvýkrát som sa zoznámila s umývačkou, s polievkou z konzervy, čo som mala jesť na obed - *fuj* -, a aj s musli, čo mi vôbec nechutilo a - hlavne - 10 škatúl cereálií, to ešte na Slovensku nebol zvyk. Všetko som, samozrejme, musela ochutnať.

Čo ma najviac šokovalo:

-Keď som vypla televízor, vyšla z neho videokazeta.

-Keď som otvorila vchodové dvere, stúpila som na poštu. Každý dom mal namiesto schránky len otvor vo dverách, a pošta sa hádzala na zem.

-Keď celú noc napoly svietili predo dverami.

-Keď som išla po deti do školy, musela som otvárať a zatvárať brány na pasienkoch a odháňať ovce a divé husi z chodníka.

- Musela som sa vyhýbať golfovým loptičkám a obchádzať kone v ohradách, bála som sa ich.

-Otvor pre mačky vo dverách, vaňa s vírivkou.

-Tmavá, bordová farba na stenách obývačky a vždy čerstvé ľalie na stole, čo dodávali celému domu príjemnú vôňu, ktorá sa miesila s vôňou dreva. Doposiaľ si tú vôňu viem vybaviť, už nikde inde to tak nebolo.

- Najbližšia autobusová zastávka 2 kilometre.

- Bolo mi tam stále zima, okienka boli ako u nás na maštali, že cez ne fúkal vietor. Prvú noc som mala na sebe tri tričká aj troje tepláky.

-Biela sestra mala čierne dieťa, pozvánka na detskú *party* a spoznanie celej rodiny, kde som si obľúbila ich babičku, a s tou som si písala dlho, stále mi kupovala žuvačky.

-Pozvánka na dobrú pizzu a *bowling*, to bolo prvýkrát v živote a bolo to supppppeer.

Bohužiaľ, zlá správa bola, že rodina na vianočné sviatky cestovala na mesiac do Južnej Afriky, a ja som mala ísť domov na Vianoce. To sa mi nechcelo, a tak som nesúhlasila. Požiadala som domácu, že by som rada išla do inej rodiny, lebo ak sa raz vrátim domov, už ma sem nikto nedostane. Nuž, musela súhlasiť, bola to škoda.

Ale možno aj dobre - na dedine sa nič nedialo, tam ma nič nečakalo, žiadne nové zážitky, iba veľká nuda.

Odchod do mesta Luton